

И погледна къмъ Балкана. — На пладнѣ ще имаме дъждъ.

А водата мамѣше съ своя шумъ, съ своята свѣжестъ.

По пѣтя ни срѣщаха селяни, селянки. Тѣ бързаха за работа, въ града: мжжетѣ — съ дърва или овошия, женитѣ — съ кошници на ржка, съ хурка, затыкната въ шаренъ, сърменъ коланъ, а на гърба съ задѣната „цѣдилка“, въ която врѣка или тихичко зяпа и се смѣе скжпа нѣкоя рожба.

— Защо не отидете на мѣнастиря на Богородица, се обръща дѣдо Стою къмъ мене. — Тогава става сборъ — храмъ има тогава, хе — хора, веселби...

— Ехъ, другъ пѣтъ, дѣдо Стою, ние сега само така — искаме изъ Балкана да поскитаеме малко.

— Изъ Балкана? — чуди се старецътъ. — Ами че какво ще правите тамъ? ...ни хора, ни нищо.... Ей тоя баиръ видите ли — дървета, канари — туй ти е Балкана.

Не се рѣшихъ да възразявамъ на тия разбирания на дѣдото. Па и щѣше ли да ме разбере той? Щѣше ли да разбере какво усѣщамъ когато се изправя прѣдъ грамаднитѣ жбести чукари, или когато дишамъ тихата прохлада на балканска гора отъ стари буки, разрѣдени отъ немилостивата колибарска сѣкира... Или, възкачилъ се на висока нѣкоя чука, да гледамъ далечнитѣ хоризонти, какъ Балканътъ се спуща тихо и вълнообразно, додѣ се слѣе съ полето, границитѣ на което се губятъ въ синева̀та мъгла.

Не, простичката душа на тоя загриженъ за хлѣба старецъ не ще разбере това. Азъ го поглежсамъ: навелъ глава, той крачеше сега наредъ съ своето послушно добиче и си мислѣше, може би,